

Một chuyến đi

● THỦY MINY

Trước chuyến đi 2 ngày, nàng chợt nhận ra mình đang “thỉnh thích” một chàng môi về cơ quan. Thế nên nàng háo hức lắm! Chồng con quẳng lại, nàng lên đường lòng khấp khểnh về một cuộc du ngoạn hứa hẹn nhiều điều thú vị đang chờ đón.

Lên đênh trên biển

Còn gì tuyệt vời hơn một chuyến du lịch lên đênh trên biển Hạ Long dài 3 ngày bằng tàu. Với nhiều người, đi thế này chán chết, làm gì những ba ngày trên một chiếc tàu, trừ phi là tàu... Titanic, còn với nàng, ra đi là gì nhỉ, à, chợt nàng nhớ đến slogan của một trang du lịch mà nàng rất hay đọc, ra đi là để tìm lại chính mình, mặc dù tìm ra rồi có khi cũng chẳng để làm gì, cái tìm thấy chưa chắc đã hay bằng cái đã có. Nhưng du lịch mà, phải phiêu lãng tí. Tha hồ đầy ý nghĩa nhá. Còn với lãnh đạo cơ quan thì rất dễ hiểu, chuyến đi này là chuyến đầu tiên kể từ khi Tạp chí Công nghiệp và Tạp chí Thương mại sáp nhập với nhau. “Công tư kết hợp, càng tuyệt”, nàng thầm cười trong lòng.

Chiếc tàu du lịch mang tên Victory từng sống như một tòa nhà cùng đoàn thủy thủ 21 chàng trai khỏe mạnh, phong trần mang hai phong cách khác nhau rất dễ nhận biết, một nửa nghiêm túc trong bộ đồ hải quân màu trắng, nửa còn lại lịch sự với áo sơ mi trắng cổ cồn đeo nơ cùng quần âu đen là thẳng li đến là đúng phong cách phục vụ. Tất cả cùng chào đón đoàn khách với một bữa trưa thịnh soạn, thái độ đón tiếp chu đáo và chuyên nghiệp. Màn chào đón rất trơn tru và khá hài hước của trưởng tàu Lê Xuân Hòa khiến cho cả đoàn bỗng có cảm giác hôm nay mình đóng vai khách du lịch nước ngoài, còn chiếc tàu này cùng thủy thủ đoàn sẽ đưa họ đến một hành trình trên

biển đầy lạ lẫm và vô cùng hào hứng. Đoàn bắt đầu bữa cơm trưa đầu tiên của cuộc hành trình với sự hứng khởi của một người vừa nhập cuộc. Còn nàng, nhân vật chính của chúng ta thì sao? Vừa nhấm nháp miếng mực chiên vàng giòn rụm, tay nâng cốc bia vàng sóng sánh, nàng vừa tranh thủ thích nghi sự lằng lằng, bập bênh của sông nước Hạ Long, vừa lú lú, rôm rả chúc tụng cùng các đồng nghiệp thân yêu, trong đó không thể thiếu chàng. Không ai biết hết, chỉ nàng gậm nhấm nỗi hoan hỉ này một mình thôi. Tàu bắt đầu rẽ sóng ra khơi...

Chiều hôm đầu tiên đó, trong lịch trình, đoàn sẽ lên thuyền nhỏ để đi thăm quan làng chài Vung Viêng. Nằm ở trung tâm của vịnh Bái Tử Long, cách đất liền 24 km, làng chài Vung Viêng nằm ở vị trí yên tĩnh, thanh bình với phong cảnh hữu tình. Từ vài năm trở lại đây, khi du lịch du thuyền trên Vịnh Hạ Long phát triển, Vung Viêng trở thành ngôi làng được nhiều chương trình tour khai thác đưa khách đến tham quan. Gần 200 hộ gia đình ngư dân sinh sống ở làng chài Vung Viêng trong cộng đồng ngư dân trên Vịnh Hạ Long đã phản ánh rõ nét truyền thống

của một làng đánh cá trên biển... Không nông cạn như những cô bé mới lớn, nàng kín đáo quan sát, để ý tới chàng theo cách riêng và cười sung sướng mỗi khi cùng chàng pha trò với cả đoàn, lòng riêng thầm nghĩ: Mình đoán không sai mà, nói chuyện hài “vãi”, mình kết rồi đây...

Bữa tối đầu tiên trên tàu thật khó quên. Chả là trong đoàn có 2 anh chị vào hàng cao tuổi vẫn bị gán ghép với nhau từ ở nhà, bữa tối đã trở thành tiệc đàm hỏi của nhà trai với nhà gái. Nhìn đôi “già” lúng túng trước “quan viên hai họ”, ai cũng cười nghiêng cười ngả. Thôi thì rượu, thì “tăm phần tăm”, cười nói, chuẩn choáng, bá vai bá cổ... Nàng cũng tranh thủ bá vai bá cổ với chàng cùng nhóm bạn của chàng tí, chẳng ai đủ tỉnh táo để “soi” thấy gì đâu. Cùng đồng lõa với nàng là màn đêm đang xuống rất nhanh kia!

Đêm đó tàu thả neo khu vực Hồ Động Tiên. Đêm chìm sâu, cuộc hành trình buông neo kết thúc ngày đầu sôi động.

“Chìm xuống” Kayak cùng thủy quân lục chiến

Khi nàng mở mắt ra, căn phòng đã ngập tràn ánh nắng.

Thôi thế là không kịp tham gia buổi tập dưỡng sinh Taichi chào ngày mới trên boong do trưởng tàu Lê Xuân Hòa hướng dẫn rồi. Tầm ngay trước vali đầy chật quần áo, nàng quả quyết chọn một bộ thật khỏe mạnh, gọn gàng để sáng nay còn tham dự cuộc đua chèo thuyền Kayak, một cuộc đua được trông đợi nhất của trong tour. Khấp khởi trong lòng nàng nhớ lại cái ngoéo tay với chàng về việc thống nhất chọn nhau làm partner chèo thuyền hồi tối qua, mặt nàng bỗng đỏ lựng vì lo mình... lộ sáng. Không may, nhưng cũng có khi là quá may, do nàng “khai triển” muộn, nên partner của nàng đã ... ham vui đi chèo thuyền với “mái già” Thu Nga. Gạt bực tức trong lòng, nàng cay cú chọn anh Trường, một đại ca, một cựu chiến binh có thừa bản lĩnh, năng lực và cả độ chinh chiến trên núi dưới biển như một thủy quân lục chiến. Thế là cùng anh Trường, tay cầm mái chèo bằng nhựa cứng, nàng bước lên chiếc thuyền Kayak mỏng manh, nhẹ bồng. Cũng hơi run run trong mấy chục mái chèo đầu tiên, nhưng xa xa phía trước là đồng bọn của nàng đang cười nói rôm rang, sau lưng nàng lại là anh

Trường thủy quân lục chiến, chiếc Kayak của nàng trôi băng băng, lướt qua các thuyền khác nhẹ hều. Nàng gác mái chèo, không quên tranh thủ ngắm nghĩa chàng từ xa, người đàn ông đã bỏ quên nàng vì ham vui, trong lòng có phần hả hê, sung sướng. Biển xanh thẳm, nàng đã cùng anh Trường chống mái chèo nhích từng bước để lái thuyền ra mỗi khi chiếc thuyền thuận đà “phi” lên trên bãi đá ngầm và mắc kẹt ở đó. Quá nhỏ bé, mong manh, tiếng cồn cọt của nhựa trắng ngoài lớp thép phát ra mỗi khi va chạm với những hòn đá khiến nàng ghệt thở. Thoát khỏi bãi đá ngầm, nàng vui như tết, quay đầu nhìn anh Trường trôi mền và ngưỡng mộ. Chẳng biết có phải vì cái nhìn đó của nàng hay không mà anh Trường cao hứng rủ rê: “Mình chơi trò thủy chiến đê”. Thế là, với sức mạnh của chàng thủy quân lục chiến, anh Trường bắt đầu tập trận. Không ngờ, đối thủ tình cờ anh Trường chọn lại là chàng. Nhận thấy tà ý của anh Trường, thuyền Linh, Kiên, Lan, Vinh đã né được. Chỉ có chàng lúc đó là sơ hở, đang cao hứng (cũng cao hứng) ngồi cho chân ra ngoài khỏi nước (ôi cái chân sao mà trắng), còn “mái già” của chàng đang lơ lửng vươn người ra biển vớt gì đó, thì anh Trường và nàng lao vào siêu tốc. Cảnh tượng tiếp theo như một thước phim hành động mà nàng và mấy chục người trên những chiếc thuyền còn lại há hốc mồm không kêu được tiếng nào. Thuyền nàng lao vào, chiếc thuyền của chàng không trụ được, mất thăng bằng, từ từ nghiêng, lật sấp và chìm ngấm trong nháy mắt. Chàng và chị Thu Nga của chàng lóp ngóp dưới biển như hai con chuột nước may không bị chìm vì mặc hai chiếc áo phao to

đùng to đoàng. Sau mấy phút đứng như trời trồng, mọi người lao về phía 2 người và tìm cách đưa họ lên. Phút chốc tiếng người lao xao, ầm ĩ. Trong đoàn thuyền có một nhân viên phụ trách an toàn của tàu đi hỗ trợ, cậu ta vội vã cởi áo nhảy xuống biển và kéo chị Thu Nga lên, còn chàng của nàng, đã bám và trèo lên một chiếc thuyền khác trong đoàn. Qua rồi giây phút sợ hãi, cả đoàn cười váng mặt biển, còn anh Trường của nàng len lén chịu đựng cơn thịnh nộ của nàng.

Dạ tiệc vui tối bốn

Những ai đã nói rằng làm gì cho hết 3 ngày trên một cái tàu quả là những người thiệt thòi vì họ chưa hề trải nghiệm chuyến đi nào tương tự, bởi người thiết kế tour đã nghĩ đến điều này từ khi họ sáng lập ra tour. Dư âm của vụ “chìm xuống Kayak” chưa hết, thì đã đến ấn tượng của buổi Gala dinner tại đảo Titop. Bày biện trang hoàng dưới chân vách đá là tiệc buffet với hải sản nướng, rượu rót tràn ly, gió biển lồng lộng đậm chất Hawaii. Cậu hướng dẫn viên du lịch bắt đầu kêu gọi mọi người chơi trò chơi dân gian có thưởng. Khi rượu đã ngà ngà, men đã chuyển choáng, mọi giới hạn đã không còn ý nghĩa, chỉ có vui và cực vui thôi. Tham dự trò chơi luôn chanh, tranh thủ lúc nhá nhem không ai còn hơi sức mà “soi”, nàng chọn bạn chơi là chàng. Theo luật, nàng sẽ luôn quả chanh vào người chàng, từ ống tay áo bên này sang bên kia, từ cổ áo xuống gấu áo và, ác liệt nhất là từ... ống quần này sang ống quần kia. Dễ ợt. Nàng vốn nghịch ngợm từ nhỏ, khá mạnh mẽ bạo dạn, lại gặp may mắn vì hôm đó chàng mặc chiếc quần soóc kaki khá rộng và đường như, cơ thể chàng cũng biết cách hợp

tác với đôi tay của nàng, nên chưa đầy một phút, chàng và nàng đã đăng quang ngôi vị vô địch trong sự trầm trồ, ngưỡng mộ của các đôi chơi cùng và đồng đảo đồng nghiệp chứng kiến. Giám khảo của nàng là anh Hải béo đã nhanh tay quay được đoạn clip để đời đó, khi kết thúc cuộc thi đã cho mọi người xem lại và thành tích về sự kết hợp ăn ý đó còn lưu truyền mãi về sau... Phút đăng quang, chàng và nàng được sống đôi đứng trên bục vinh quang, tay trong tay, hân hoan, ôm chầm lấy nhau trong niềm vui chiến thắng. “Đã vậy thì mình cũng tranh thủ tí, đằng nào thì mọi người cũng đang gán ghép mình và chàng rồi đấy thôi, trong giả có thật, trong thật có giả ý mà, cái này trong binh pháp gọi là “hư hư thực thực”, kệ đi, ít nhất là hết chuyến đi” – nghĩ thầm trong lòng, nàng xiết chặt tay chàng lần nữa...

* *
*

Kết thúc kỳ nghỉ. Sáng thứ hai đầu tuần, nàng sắp ngủ đưa con vào lớp học thêm, rồi tắt tả chạy đến tòa soạn. Bài vở đang vào tầm nước rút, bận vất chân lên cổ, chẳng ai thèm nhìn ai, ai cũng cùng cục đánh máy, dập dập xóa xóa. Check mail cái đã. Chẳng có gì ngoài lá thư lạnh lùng có nội dung cảnh báo: Chỉ còn ban Biên tập còn chưa nộp báo cáo 6 tháng cho Ban Trị sự. Yêu cầu khẩn trương nếu không sẽ báo cáo lãnh đạo. Người gửi không ai khác là chàng. Thản nhiên nàng ấn nút đính kèm file sau khi hồi âm: Ban Biên tập gửi báo cáo 6 tháng.

Có tin nhắn: Ăn trưa? Nàng vui vẻ reply: OK chồng yêu! Ăn món gì ngon ngon nhé, hải sản ăn mấy hôm vừa rồi chán lắm rồi, hehe. Chồng nhắn lại: OK, hôm nay mình ăn cơm ■